

sidde her og have givet denne Lov, bør fremfor Alt holde paa den i Ord og Sandhed, og derfor skulle vi ogsaa sige: „Derved Samfundet ere dine Synder dig, fuldstændig forladte, naar Du har faaet Resonorensning“. Jeg skal endnu tilføje, at der er Noget i Udvalgets Betænkning angaaende dette Andragende, som jeg aldeles ikke forstaar. Her i Betænkningen tales om Efterbevilling, her tales om, at Sagen har faaet sin Afgjørelse for flere Aar tilbage. Jeg maa tilstaa, at jeg er saa uvidende, at jeg ikke veed, naar denne Sag har været for her i Rigsdagen tidligere, og ikke kender Noget til nogen Efterbevilling, og jeg indser ei heller, hvorledes Sagen tidligere skulde være kommen frem for Rigsdagen, eller hvad der skulde have bevæget en Minister til at søge nogen Efterbevilling; thi saaledes som jeg opfatter Sagen, har Administrationen betalt Alt, hvad den kunde gjøre uden nogenstomhelst Bevilling, men dermed har den ogsaa sagt „Stop, videre have vi ingen Ret til at gaa“. Jeg kunde derfor ogsaa nok ønske, at den ærede Ordfører vilde oplyse, hvorvidt jeg i den Henseende har Ret eller mulig skulde have opfattet Forholdet urigtig. Indtil videre vil jeg tillade mig at anbefale denne Sag til de ærede Medlemmers Velvilje og bede dem om, om muligt, at give det af mig stillede Forslag deres Tilslutning, uagtet det ingen Understøttelse har fra Udvalgets Side.

Chr. Pedersen: Jeg kan ikke negte, at de Udtalelser, som jeg hørte det ærede Medlem af Mindretallet (Lauver) fremsætte, overraskede mig noget. Jeg forstaar ikke rettere, end at det ærede Medlem gaar med hele Udvalget om at gjøre Indstilling om en Revision af Loven fra 1873 (Scavenius: Maa jeg bede om Ordet!). Forudsat, at der virkelig er en ulige Besatning af Roesukkerfabrikationen og Fabrikationen af Rørsukker, er Udvalget enigt om, at denne Ulighed skulde hæves ved en Revision af Loven af 23de Mai 1873; saaledes har jeg opfattet Udvalgets Stilling i Betænkningen. Men nu hører jeg det ærede Medlem for Sørs Amts 3die Valgkreds (Lauver) stærkt protestere derved; der skal ikke nogenstomhelst Revision, der er ikke Lønte om, at der kan være nogen Feil i Loven eller skal foretages nogen Ændring i den; den Besatning, der nu engang er, skal blive. Han tilføjer, at Lødbudvalget er saa nøie bekendt med alle saadanne Beregninger, at han rigtig godt veed, hvilket Værd dette Andragende har, og at der ikke kan tages noget Hensyn dertil. Dette Standpunkt er i og for sig meget forklarligt, naar man gaar ud fra den Grundbetragtning, at Staten trænger til bestemte Indtægter. Disse Indtægter faas rettest gennem Lødbeskatningen, vi lægge derfor en passende Lødbeskatning paa de Jorndønbeskatninger, der forbruges i størst Maal, og dertil hører Sukkeret; derved faae vi de fornødne Penge i Statskassen. Og saa raisonnerer

man saaledes, at dersom Indførelsen af Sukker svinder ind derved, at en Sukkerfabrik opstaar her i Landet, saa skal denne Fabrik erlægge til Statskassen den formindste Indtægt, der kommer ind ved Indførelstolden paa Sukker. Det er et klart og tydeligt Standpunkt, set fra den Side, der tager Lødbeskatningen som en rigtig god og paalidelig Skat; men det er dog et Spørgsmaal, om den alligevel er økonomisk rigtig og forsvarlig, og det er dette, hvorom jeg meget tvivler. Lødbeskatningen staar for mig som en meget ubillig og ulige Fordeling af Skattebyrden, men dette Spørgsmaal vil jeg nu lade ligge; som man ind derpaa, vilde man komme altfor langt bort fra selve Sagen. Jeg vil derimod gaa ud fra en anden Betragtningssmaaade og sige: Det er ikke Hovedsagen, Hovedspørgsmaalet, at faae de Penge ind i Statskassen, som Staten skal bruge, men Hovedspørgsmaalet er, at Statsamfundets Vel i det Hele fremmes saa solidt og godt som muligt. Naar Almindeligheden, Nationalvelstanden fremmes, skulle vi nok faae de fornødne Penge ind i Statskassen til Statens fortsatte Væstrelse, det vil komme af sig selv; men jeg mener, at et Folks Velstand og Lykke fremmes i samme Grad, som et Statsamfund kan producere en Masse til Udførsel og tage saa Lidt som muligt til Indførsel; i samme Grad, som dette er Tilfældet med et Samfund, tror jeg, at et saadant Samfunds økonomiske Stilling er god og solid. Men nu er netop Roesukkerfabrikationen en af den Slags Industrier, som gjør dette muligt; thi i samme Grad som Roedyrkingen fremmes — og dens Fremme er betinget af Roesukkerfabrikationen — i samme Grad vil Landet producere en langt større Masse Korn til Udførsel og ved Sukkerfabrikationen vil den kunne formindste sin Indførsel af Sukker. Dette er saa klart, som at 2 og 2 er 4. Det ærede Medlem, der saa stærkt gjorde Indsigelse mod Indstillingen og Hensætningen til Ministeren, ytrede sig mod Roesukkerdyrkingen og sagde, at Roesukkerfabrikationen var skadelig for Agerbruget. Naar dette er hans Betragtningssmaaade, er der Intet at stille op med at overbevise dette Menneffe om det Mødsatte, og dersom Danmarks agerdyrkende Befolkning har det samme Begreb derom, vil ogsaa Roedyrkingen vanskeligt kunne indføres og vinde Fremgang heri Landet. Det ærede Medlem gik ud fra, at Roedyrking i og for sig var god, men at man ikke skulde anvende Roerne til Fabrikation af Sukker, at de skulde fødes op paa Kreaturerne; derved kom de paa den allerbedste og solideste Maade Landbruget til gode. Her overser det ærede Medlem nu en væsentlig Ting, og det er, at derved gaar man ind paa en meget vanskeligere Vej til at faae det virkelige Udbytte af Roedyrkingen. Det virkelige, solide Udbytte af Roerne erholdes netop derved, at Fabrikkerne kunne modtage dem strax, betale dem med deres fulde Værdi og gjøre det muligt